

■ «Ἐν τῷ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήζει φεύγειν» (Μ. Ἀθανάσιος)

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἐπισήμου δηλώσεως τοῦ νέου Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.»

Ἡ Συμμετοχὴ στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ὡς Ἐκκλησιολογικὴ Αἵρεσις *

«Ἀόρατος Ἐνότης» καὶ «Βαπτισματικὴ Θεολογία»

Α'. Ἀνησυχίες καὶ ἐνδοιασμοὶ

1. **ΩΣ ΕΙΝΑΙ** γνωστόν, τὸ «Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριον» τῆς Θεσσαλονίκης (20-24.9.2004, ἐξήντα - 60 εἰσηγηταί), προέβη στὴν ἐξῆς βαρυσήμαντη διακήρυξι:

«**Η ΙΔΙΑ Η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ** στὸ “Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν” καὶ στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικοὺς Παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσίτες, **ΣΥΝΙΣΤΑ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, ἐξίσωση καὶ ἐξομοίωση τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, **Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**»¹.

2. **ΒΕΒΑΙΩΣ**, ἡ διακήρυξις αὐτὴ δὲν ἦταν πρωτοφανής· ἡ συμμετοχὴ εὐρύτερα στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἡ ὁποία δὲν ἀφορᾷ μόνο τὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ τοὺς «Διαλόγους», ἀλλ’ ἓνα ἀφάνταστα διευρυμένο πεδίο διαχριστιανικῶν καὶ διαθρησκευτικῶν δραστηριοτήτων, εἶχε ἐγκαίρως καὶ ἐγκύρως χαρακτηρισθῆ ὡς

«κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως» (Ἄ. Θεοδώρου, 1973)² καὶ ὡς «τὸ μέγιστον καὶ πλέον ὀδυνηρὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶναι κεκλημένη [ἡ Ὁρθοδοξία]

νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου κόσμου» (Κ. Μουρατίδης, 1973)³.

3. ΟΣΟΝ ἀφορᾷ εἰδικὰ τὸ «Π.Σ.Ε.», οἱ πρώϊμες ἀνησυχίες τῶν ὀρθοδόξων, μελῶν του καὶ μή, εἶχαν ὀδηγήσει στὴν γνωστὴ *Δήλωσι τοῦ Τορόντο* (Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ, 9 -15.7.1950), μὲ τίτλο: «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»⁴, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὅτι «μέχρι σήμερα ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ὑπεύθυνο κείμενο περὶ τῆς φύσεως τοῦ Π.Σ.Ε.»⁵, «ἀπὸ ἐκκλησιολογικῆς πλευρᾶς κυρίως»⁴ καὶ μὲ τὴν ὁποία ὑποτίθεται, ὅτι «διαλύθηκαν, μερικῶς τουλάχιστον, πολλοὶ ἐνδοιασμοὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»⁵.

4. ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἡ *Δήλωσις τοῦ Τορόντο* δὲν εἶναι μόνον ἀνεπαρκής, ἀλλὰ καὶ *παραπλανητικὴ*, ἐν τέλει δὲ καὶ *ἄχρηστος*, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται τὸ *Καταστατικόν* τοῦ «Π.Σ.Ε.» μὲ τὸ ἰδιαίτερο *θεολογικὸ βᾶρος* του καὶ μάλιστα φύσεως σαφῶς *θεολογικῆς*: θέσεις τῆς *Δηλώσεως* καὶ τοῦ *Καταστατικοῦ* ἀλληλο-αναιροῦνται:

α. «Τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ ΠΣΕ δὲν συνεπάγεται τὴν ἀποδοχὴν εἰδικῆς διδασκαλίας, **ἀφορώσης τὴν φύσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος**» («περὶ τῆς φύσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας»)· «τὸ ΠΣΕ δὲν δύναται καὶ δὲν ὀφείλει νὰ βασίζεται ἐπὶ **οἰασθήποτε ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως περὶ Ἐκκλησίας**» (*Δήλωσις Τορόντο*)^{4,5}.

β. «Ἔργα καὶ Σκοποὶ» τοῦ «Π.Σ.Ε.» εἶναι «νὰ καλῆ τὰς Ἐκκλησίας διὰ τὸν σκοπὸν τῆς **ὄρατῆς ἐνότητος...**» («νὰ τείνουν πρὸς τὴν **ὄρατὴν ἐνότητα**») (*Καταστατικόν*, III, 1)^{6,7}.

Β'. Ἀόρατος καὶ ὄρατὴ ἐνότης

1. ΑΡΑ ΓΕ, στὴν «εἰδικὴ διδασκαλία» καὶ «ἰδιαιτέρα ἀντίληψι» «περὶ τῆς φύσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» καὶ «περὶ Ἐκκλησίας» δὲν συγκαταλέγεται καὶ ἡ *θεολογία* τῆς «Ἀοράτου Ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας: Τῆς δῆθεν ὑπαρκτῆς αὐτῆς *ἐνότητος*, ἡ ὁποία τείνει, μέσῳ γενικὰ τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ εἰδικὰ τοῦ «Π.Σ.Ε.», νὰ καταστῇ «Ὁρατὴ»;

2. ΠΡΟΣΦΑΤΩΣ, ὁ νέος Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ «Π.Σ.Ε.», ὁ αἰδ. Δρ Σαμουὴλ Κόμπια (Samuel Kobia), μὲ πολὺ σαφῆ καὶ ἐπίσημο τρόπο,

ἐπιβεβαίωσε τὸ ἐκκλησιολογικὸ βάρος τῆς θεολογίας τῆς «'Αοράτου Ἐνότητος», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ οὐσιαστικὸ ἐκκλησιολογικὸ θεμέλιο εὐρύτερα τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

— **Τὴν** 16.6.2005, ὁ κ. Κόμπια ἐπισκέφθηκε τὸν νέο Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄· κατὰ τὸν ἐπίσημο χαιρετισμὸ του, ἀναφέρθηκε μεταξὺ ἄλλων καὶ στὸ «θέμα τῆς ἐνότητος», παρουσίᾳ καὶ τοῦ Ἐπιμητροῦ Γ.Γ. κ. Γεωργίου Λαϊμόπουλου (Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως), ὡς καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κένυας κ. Μακαρίου, μέλους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς (Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας):

«Ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ Βαπτίσματος μᾶς ἔκανε ἰδικούς του. Κάνοντάς μας ἰδικούς του, ὁ Χριστὸς δέσμευσε τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς μαζί Του καὶ τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον. Ἐπειδὴ ὁ δεσμὸς τῆς ἐνότητος δὲν εἶναι ἐδραιωμένος σὲ μᾶς ἀλλὰ στὸν Χριστό, εἶναι ἄρρηκτος. Εἴμαστε ἕνα ἐν Χριστῶ. Μακάρι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ προσευχόμεσθε καὶ νὰ ἐργαζόμεσθε μαζί, ἴσως ἔτσι ἡ ἐνότης μας γίνεῖ ὁρατὴ γιὰ ὅλον τὸν κόσμ»⁸.

3. ΕΙΝΑΙ σαφέστατο λοιπὸν τὸ ἐκκλησιολογικὸ περιεχόμενον τῆς θεολογίας τῆς «'Αοράτου Ἐνότητος»: οἱ Χριστιανοί, ἀνεξαρτήτως δογματικῶν διαφορῶν, κατὰ τὸν κ. Κόμπια, ἤδη **«εἴμαστε ἕνα ἐν Χριστῶ»· «ὁ Χριστὸς μᾶς ἔκανε ἰδικούς του»· αὐτὸς «ὁ δεσμὸς τῆς ἐνότητος εἶναι ἄρρηκτος»· σκοπὸς μας εἶναι, ὅπως «ἡ ἐνότης μας γίνῃ ὁρατὴ».**

— **Αὐτὴ** ἡ «ἰδιαίτερα ἀντίληψις περὶ Ἐκκλησίας», αὐτὴ ἡ «διδασκαλία περὶ τῆς φύσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», ἔχει διατυπωθῆ, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, πολλάκις ἐκ μέρους τῶν Προτεσταντῶν καὶ τῶν Παπικῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*, ἂν καὶ ἡ συγκρητιστικὴ *περιεκτικότητα* (comprehensiveness) αὐτῆς εὐρίσκεται σὲ πλήρη ἀντίθεσι πρὸς τὴν *ἀποκλειστικότητα* (exclusiveness) τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ σωτηριολογίας.

Γ'. «'Αόρατος Ἐνότης» καὶ «Βαπτισματικὴ Θεολογία»

1. ΣΤΗΝ ἀνωτέρω δήλωσί του, ἡ ὁποία ἐξέφραζε τὴν *συλλογικὴ συνείδησι* τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ «Π.Σ.Ε.», ὁ Γενικὸς Γραμματέας αὐτοῦ πάστορας Σαμουὴλ Κόμπια ἐθεμελίωσε τὴν δῆθεν «'Αόρατον Ἐνότητα» τῶν Χριστιανῶν στὸ «Βάπτισμα»· ἐπομένως, ὑφίσταται μία «'Αόρατος Ἐκκλησία», τῆς ὁποίας «ὄριον» εἶναι τὸ «Βάπτισμα»· ὑφίστανται

τὰ «βαπτισματικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας» (baptismal limits of the Church) καὶ ἡ «βαπτισματικὴ ἐνότης» (baptismal unity)⁹.

Τὴν περιεκτικὴν «Βαπτισματικὴ Θεολογία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συγγενῆ μορφή τῆς προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων», εἶχε διατυπώσει μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια ὁ νῦν μητροπολίτης Περγᾶμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας (Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως), κατὰ τὸ ἔτος 1985, ὑποστηρίξας μάλιστα, ὅτι «ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία», ἐνῶ «ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν»⁹.

2. Η ΑΜΕΣΟΣ σχέσις καὶ ἀλληλεξάρτησις «Ἐκκλησίας Ἐνότητος», ἡ ὁποία πρέπει νὰ καταστῇ «Ὁρατή», καὶ «Βαπτισματικῆς Ἐνότητος» εἶναι τόσο ἐντονος στὰ ὅρια τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ὥστε εὐκαίρως-ἀκαίρως προβάλλεται ὡς ἡ *Μεγάλῃ Ἰδέα τῶν Οἰκουμενιστῶν*, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν σὲ ἀλλεπάλληλες *διακηρύξεις* καὶ *πράξεις* ἀναγνωρίσεως μὲν τοῦ «Βαπτίσματος», ἀπαγορεύσεως δὲ τοῦ «ἀναβαπτισμοῦ».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Κόμπια, ὁ ὁποῖος μάλιστα στὸν ἀνωτέρω *χαιρετισμὸ* του στὸ Βατικανὸ ἀναφέρθηκε καὶ εἰς «τὴν ἀλληλοαναγνώριση τοῦ Βαπτίσματος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν μας»¹⁰, ἓνα μεγάλο πλῆθος μαρτυριῶν ἐπιβεβαιώνει ἀδιαμφισβήτητα, ὅτι τόσο τὸ «Π.Σ.Ε.», ὅσο καὶ ἡ *Οἰκουμενικὴ Κίνησις* ἔχουν **σαφῆ ἐκκλησιολογικὴ ταυτότητα καὶ αὐτοσυνειδησία**, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν Πατερικότητα.

3. ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ, παραθέτουμε ἐνδεικτικὰς μαρτυρίες, πρὸς τεκμηρίωσιν τῶν κριτικῶν μας συμπερασμάτων καὶ ἀποδείξιν, ὅτι ὄντως ὑφίσταται ἤδη μία «Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια» (Broad Ecumenical World Family)¹¹, τὴν ὁποίαν τὸν Μάϊο τοῦ 2005 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς *Καινοτομίας* κ. Χριστόδουλος ὠνόμασε «Διεθνή Ἀδελφότητα Ἐκκλησιῶν» καὶ τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἤδη δίδουν «κοινὴν μαρτυρίαν» καὶ «ἐκπληρῶνουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν κοινὴν τῶν κλησίων»¹².

α. «Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἠνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, **ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκουσιν**, ἐνούμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζεται εἰς πλείονα σώματα» (Ἰωάννης Καρμίρης, 1973)¹³.

β. «Ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ **κοινό μας βάπτισμα**, εἴμεθα ἤδη ἐνωμένοι» (Ζ' Γ.Σ. τοῦ «Π.Σ.Ε.», Κανμπέρρα, 1991)¹⁴.

γ. «Ἡ “θεολογία τοῦ βαπτίσματος” (theology of baptism) εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς ἐνώνει» «εἰς τὴν ἀναζητήσίην μας διὰ **ὄρατὴν ἐνότητα**, ἔχομεν λάβει πολὺ ὀλίγα ἐξ αὐτοῦ τοῦ **κοινοῦ βαπτίσματος**, εἰς τὸ ὁποῖον μετέχομεν» «τὸ βάπτισμα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Τριάδος μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν καὶ μᾶς κάνει μέλη τῆς οἰκογενείας του» (Ἀγγλικανὸς Ἀρχιεπίσκοπος Γεώργιος Κάρρεϋ, Γενεὺν 1992)¹⁵.

δ. «Ἐκατέρωθεν [ὑπὸ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν] ἀναγνωρίζεται ὅτι **ὄσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του** - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων - **δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν**. Εἶναι σαφές ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου **ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμὸς**» (Βελεμένδιος Ἐνωσις, Λίβανος 1993)¹⁶.

ε. «**Τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, πού ἔχομε ἀπὸ κοινοῦ**, ἀντιπροσωπεύει “τὸν μυστηριακὸ σύνδεσμον ἐνότητας...”. Οἱ θεολογικῆς, ποιμαντικῆς καὶ οἰκουμενικῆς συνέπειες τοῦ **κοινοῦ βαπτίσματος** εἶναι πολλῆς καὶ σημαντικῆς» «ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης εἶναι **ἡ ἀποκατάστασις τῆς πλήρους ὄρατῆς ἐνότητας ὅλων τῶν βαπτισμένων**» (Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄, 1995)¹⁷.

στ. «Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὀρθοδόξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται **ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος** καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν...» «περιέλαβον [Πάπας καὶ Πατριάρχης] εἰς τὰς προσευχὰς των ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι, **ὡς ἐκ τοῦ Βαπτίσματός των, εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστὸν...**» (Κοινὸ Ἀνακοινωθὲν Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ καὶ πατριάρχου Βαρθολομαίου, Βατικανὸ 1995)¹⁸.

ζ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιταχυνθῆ ἡ διαδικασία «ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας ἡμῶν [ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν], ὥστε ἡ προσεγγίζουσα τρίτη χιλιετία τῆς χριστιανικῆς περιόδου νὰ εὔρη τὴν **Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὄρατῶς ἠνωμένην...**»

(μνητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, Βατικανὸ 1998)¹⁹.

η. «Τὰ Ὀρθόδοξα καὶ Ρωμαιοκαθολικὰ μέλη τῆς Συμβουλευτικῆς

Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἰσερχόμενοι ἐπίσημως στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Βατικανό, γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν στὴν Ἐθνικὴ Ἑορτὴ τῆς Ρώμης, 29.6.1995.

Ἐπιτροπῆς ἀναγνωρίζουν σὲ ἀμφότερες τὶς παραδόσεις μία κοινὴ διδασκαλία καὶ μία κοινὴ πίστι εἰς ἓνα βάπτισμα...»· «καὶ ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε τὸ βάπτισμα ἀλλήλων, ὡς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ» (Δήλωσης-Συμφωνία Νέας Ὑόρκης, 1999)²⁰.

θ. «Παρότι αἱ Ἐκκλησίαι ἡμῶν [ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν] δὲν εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς κοινωνίαν, θεωροῦμεν ἐκατέρωθεν τὰ μέλη ἡμῶν ὡς βεβαπτισμένα καὶ ἀπορρίπτομεν τὸν ἐπαναβαπτισμόν. Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸν διάλογον χαιρετίζουν τὰς προσπάθειάς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Γερμανίᾳ (Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν) διὰ τὴν προσπάθειαν ἐπιτεύξεως συμφωνίας ὡς πρὸς τὴν ἐκατέρωθεν ἀναγνώρισιν τοῦ Βαπτίσματος» (Κοινὸν Ἀνακοινωθέν, Φανάριον 2004)²¹.

1. «Τὸ Βάπτισμα πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ μόνον πραγματικὸν μυστήριον τῆς ἐνότητος, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν [Προτεσταντικῆς-Παπικῆς], παρὰ τὰς διαφοράς των εἰς δογματικὰ θέματα» (Δήλωσης Γερμανοῦ Λουθηρανοῦ ἐπισκόπου κ. J. Johannes-dotter, 2004)²².

1α. Ἡ «Γ' Εὐρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Συνέλευσις» (Σιμπίου Ρουμανίας, 4-8.9.2007), ἡ ὁποία προετοιμάζεται ἀπὸ τὴν «Διάσκεψιν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» (C.E.C.) καὶ τὸ παπικὸ «Συμβούλιο Ἐπισκοπικῶν Συνόδων Εὐρώπης» (C.C.E.E.), θὰ ἀσχοληθῆ μεταξὺ ἄλλων καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς «ὄρατῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν» (Συνάντησις Μικτῆς Ἐπιτροπῆς C.E.C.-C.C.E.E., 2005)²³, ἐν συνεχείᾳ τῶν συμφωνηθέντων κατὰ τὴν «Β' Εὐρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Συνέλευσις» (Γκράτς Αὐστρίας, 23-29.6.1997)²⁴, γιὰ ἀφιέρωσιν «στὴν ἀδιάπτωτη ἐπίδιωξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ὄρατῆς ἐνότητος» καὶ γιὰ προτροπὴν «στὶς ἐκκλησίες [-μέλη τῆς C.E.C.] νὰ ἀναζητήσουν τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνώρισεως τοῦ Βαπτίσματος μεταξὺ ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», βεβαίως δὲ καὶ στὴν προοπτικὴ τῆς «Οἰκουμενικῆς Χάρτας» (ὑπεγράφη τὸ 2001)²⁵.

Δ'. «Οὐκ ἀλλότριον Θεοῦ;»

1. ΕΙΝΑΙ προφανέστατο, ὅτι τὰ ἐκκλησιολογικὰ θεμέλια εἰδικὰ τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, εἶναι ἡ αἰρετικὴ θεολογία τῆς «Ἀοράτου Ἐνότητος» καὶ ἡ ἐπίσης αἰρετικὴ «Βαπτισματικὴ Θεολογία».

2. Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ τῆς δεινῆς αὐτῆς πραγματικότητος

δικαιώνει πλήρως τὸν ἀείμνηστο Γέροντα Ἰουστῖνο Πόποβιτς († 1979), ὁ ὁποῖος ἐχαρακτήριζε ἐπιτυχέστατα τὴν **συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων** στὸ «Π.Σ.Ε.» (μάλιστα ὡς «ὀργανικῶν μελῶν!»...), ὡς καὶ τὴν ἐν γένει στάσι αὐτῶν ἔναντι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μὲ τοὺς ἐξῆς βαρυτάτους χαρακτηρισμούς: *ἐξευτελισμὸν δουλικόν, οἰκτρῶς καὶ φρικωδῶς ἀντιαγιοπαραδοσιακὴν, ἐντροπὴν, ἀνορθόδοξον, ἀντιορθόδοξον, ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν, ἀνήκουστον προδοσίαν*²⁶!...

3. ΑΡΑ ΓΕ, πῶς θὰ ἐχαρακτηρίζετο σήμερα ἡ τοιαύτη κατάστασις, ὅποτε ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, ὅτι ἡ πῶσις τοῦ **συμμετέχειν** καὶ **συγκηρύττειν** καὶ **συνδιακονεῖν** συντελεῖται σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο καὶ πανορθόδοξω συνοδικῇ ἀποφάσει;

«Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι ἐστηρίχθηκε πάντοτε» «στὶς ἀποφάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων, ὅπως π.χ. τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως τοῦ 1986, καὶ τῆς Συνάξεως ἐν Φαναρίῳ τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὸ ἔτος 1992»²⁷.

4. ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ὅμως ἐπίσης καὶ ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι *ἀπαιτεῖζονται θεαρέστως* ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐφ' ὅσον διαπιστώνουν τεκμηριωμένα, ὅτι οἱ *Καινοτόμοι* καθίστανται «**ἀλλότριον Θεοῦ**», ἐφ' ὅσον εὐαγγελίζονται «ἕτερον εὐαγγέλιον», «παρ' ὃ παρελάβομεν»²⁸ ἐκ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι μᾶς διδάσκουν μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια:

«Ἄγγελοι οὐ τολμῶσι παρασαλεῦσαι, οὐδὲ σαλεύοντες μένουσι μὴ ἀναθεματιζόμενοι [Γαλ. α΄ 8-9], καὶ πῶς ἄνθρωπος πᾶς ἐν σαρκὶ ὢν, σαλεύων καὶ καινοτομῶν, καὶ μάλιστα τοιαύτας καινοτομίας, οὐκ ἀλλότριος Θεοῦ;»²⁹.

11-12.11.2005 ἐκ.ἡμ.

† Ἀγίων Θεοδώρου Στουδίτου
καὶ Ἰωάννου Ἐλεήμονος

-
- (*) Περιοδ. «**Άγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 329/Νοέμβριος- Δεκέμβριος 2005, σελ. 242-243 καὶ ἀριθ. 330/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2006, σελ. 266-269.
1. **Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου**, «**Α. Διαπιστώσεις-Β. Προτάσεις**», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 58, §Α2- περιοδ. «**Παρακαταθήκη**» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 48.
  2. **Ἀνδρέου Θεοδώρου**, Ἡ Ὁρθοδοξία Χθὲς καὶ Σήμερον, σελ. 21, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», Ἀθῆναι 1973.
  3. **Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου**, Οἰκουμενικὴ Κίνησις - Ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 28, ἔκδοσις β΄, «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», Ἀθῆναι 1973.
  4. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου-Εὐαγγελίας Ἀ. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 121-122, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 47, Θεσσαλονίκη 1996.
  5. **Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτσι**, Οἰκουμενικὰ Ἀνάλεκτα - Συμβολὴ στὴν Ἱστορία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, σελ. 21, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», Κατερίνη 1987.
  6. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου-Εὐαγγελίας Ἀ. Βαρέλλα**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 370.
  7. **Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτσι**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 114.
  8. Περιοδ. «**Ενημέρωσις**» Γενεύης, περίοδ. Β΄/ἔτος Δ΄ (ΙΘ΄), ἀριθ. 3/Μάϊος-Ἰούνιος 2005, σελ. 138, «**Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ στὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄ - Ρώμη, 13-16.6.2005**».
  9. **Professor John Zizioulas**, «*Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement*», περιοδ. «**Sourozh**» Λονδίνου, Νο 21/August 1985, pp. 16-27.
  10. Περιοδ. «**Ενημέρωσις**» Γενεύης, περίοδ. Β΄/ἔτος Δ΄ (ΙΘ΄), ἀριθ. 3/Μάϊος-Ἰούνιος 2005, σελ. 138, «**Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ Samuel Kobia στὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄ - Ρώμη, 13-16.6.2005**».
  11. **Πέτρου Βασιλειάδη (ἐπιμ.)**, Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ Οἰκουμενικὸς Διάλογος, σελ. 383, «**Παράρτημα ΣΤ΄**», ἐκδόσεις «**Ἀποστολικῆς Διακονίας**», Ἀθήνα 2005.
  12. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου**, «**Ἱεραποστολὴ καὶ Διάδοσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου**», (Ἐναρκτήρια Ὁμιλία στὸ ἸΓ΄ Συνέδριο τοῦ «Π.Σ.Ε.» γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ - Ἀθήνα, 9-16.5.2005), περιοδ. «**Ἐκκλησία**», Μάϊος 2005, σελ. 377 καὶ σελ. 378αβ, § 3α, γ.
  13. **Ἰωάννου Ν. Καρμίρη**, Δογματικῆς Τμημα Ε΄ - Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, Ἀθῆναι 1973.
  14. **Γεωργίου Ν. Λαιμοπούλου (ἐπιμ.)**, Ἡ Ζ΄ Γενικὴ Συνέλευσις..., «**Τελικὴ Ἐκθεσις**», ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», σελ. 136, Κατερίνη 1992.
  15. Περιοδ. «**Ecumenical Press Service**» Γενεύης, Νο 16/92.04.04: «*Anglican leader visits WCC meets leaders of ecumenical bodies*».
  16. Ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «**Ἡ Οὐνία, ὡς Μέθοδος Ἐνώσεως κατὰ τὸ Παρελθόν, καὶ Σημερινὴ Ἀναζήτησις τῆς Πλήρους Κοινωνίας**», Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαί, § 13 (ἐπίσημον κείμενον).
  17. **Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄**, Ἴνα Πάντες Ἐν ᾿Ὁσιν (Ut Unum Sint), σελ. 77 καὶ 87, §§ 66 καὶ 77, ἐκδόσεις «**Γραφεῖο Καλοῦ Τύπου**», [Ἀθήνα 1995].
  18. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 20.
  19. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 559/31.7.1998, σελ. 6.

20. Χρήστου Κ. Λιβανού, «*Νέα Συμφωνία τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἐξισώνει Ὁρθοδοξίαν καὶ Αἵρεσιν!*», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1343/26.11.1999, σελ. 3.
21. Περιόδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 640/31.10.2004, σελ. 2-6: «*Κοινὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς 13ης συναντήσεως μεταξὺ Θεολόγων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανία*» (16-22.9.2004).
22. Περιόδ. «**Ἐνημέρωσις**» Γενεύης, περίοδ. Β΄, ἀριθ. 6/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 16β.
23. Περιόδ. «**Ἐνημέρωσις**» Γενεύης, περίοδ. Β΄, ἀριθ. 1/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2005, σελ. 7β.
24. Περιόδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 104.
25. Βλ. ἐνδεικτικὰ κείμενα περὶ τῆς «*Οἰκουμενικῆς Χάρτας*»: **Νικολάου Π. Βασιλειάδου**, Πανθρησκευτικὸς Οἰκουμενισμὸς, ἐκδόσεις «**Ὁ Σωτήρ**», Ἀθῆναι - Μάρτιος 2002, σελ. 9-32· **Μητροπολίτου Κυρηνείας Παύλου**, «*Ἡ “Οἰκουμενικὴ Χάρτα” ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως*», περίοδ. «**Παρακαταθήκη**» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 16/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2001, σελ. 3-6· **Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου (Καψάνη)**, «*Ἡ Οἰκουμενικὴ Χάρτα ὀρθοδόξως κρινομένη καὶ κατακρινομένη*», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1443/25.1.2002, σελ. 1 καὶ 5· **Τοῦ Αὐτοῦ**, «*Οἰκουμενικὴ Χάρτα*», περίοδ. «**Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος**», ἀριθ. 26/2001, σελ. 104-105· ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2934/26.6.2001, σελ. 1 καὶ ἀριθ. 2937/11.9.2001, σελ. 6 καὶ 7 (ὅπου τὸ πλῆρες κείμενο τῆς «*Χάρτας*», τὸ ὁποῖο ὑπεγράφη στὸ Στρασβούργο, τὴν 22.4.2001).
26. Βλ. «*Ὁρθοδοξία καὶ “οἰκουμενισμὸς” - Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς*», περίοδ. «**Κοινωνία**», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101· ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 235/1.6.1975.
27. **Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Ἀβραμίδη**, «*Οἱ Ἀξιώσεις (Desiderata) τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ ΠΣΕ*», περίοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 4/Ἀπρίλιος 2005, σελ. 307α.
28. Πρβλ. Γαλάτ. α΄ 6 καὶ 9.
29. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1033D/Ἐπιστολὴ ΛΣΤ΄, *Εὐπρεπιανῶ καὶ τοῖς σὺν αὐτῶ, E.L.I.*